

# Vai Baznīcas tiesa

# šķir laulību?

Egita Terēze Jonāne

Latvijā, tāpat kā pārējā kristīgajā pasaulē, darbojas Romas Katoļu Baznīcas tiesa. "Vietējās Latgales Avīzes" sarunā ar Daugavpils katoļu draudžu dekanātu dekanu, Daugavpils Svētā Pēterā Kēdēs draudzes prāvestu, Starpdiecēju tiesas tiesnesi Mārtiņu Klušu vēlējos saprast, vai Baznīcas tiesa šķir laulību. Tāpat aptaujāju lasītājus, vai viņi ir devušies uz Baznīcas tiesu un kāpēc. Un, uzsverot arī ģimenes vērtību, laikraksts uzklaušija Annas un Viktora stāstu, kāpēc viņi, astoņu bērnu vecāki un 25 mazmazbērnu vecvecāki, ir pateicīgi Dievam par laulībā dzīvotajiem 50 gadiem (šo zelta laulības jubileju viņi svinēs ar Svēto Misi jūnijā).



## Kad un kāpēc izveidota Baznīcas tiesa?



Mārtiņa Kluša arhīva foto

Priesteris Mārtiņš Klušs pastāstīja, ka Latvijā Katoļu Baznīcas tiesa darbojas no 2003. gada 20. marta. Potenciāli baznīcas tiesa jeb tribunāls ir tiesīgs izskatīt visus kanoniskos jautājumus, bet pašlaik modera-tora jurisdikcija ir piešķirta laulības jautājumu izskatīšanai. Latvijā darbojas Rīgas Metropolijas tiesa, kā arī Starpdiecēju tiesa un tās kompetences teritorija: Rēzeknes-Aglonas, Jelgavas un Liepājas diecēzes. Ja cilvēks nav mierā ar Starpdiecēju tiesas lēmumu, viņš var šo spriedumu pārsūdzēt Rīgas Metropolijas tiesā.

Baznīcas tiesa ir katoļu Baznīcas izveidota iekšēja institūcija, kas nodarbojas ar to lietu izskatīšanu un izmeklēšanu, kas ir Baznīcas kompetencē. Cītu valstu, kur Baznīcas tiesa jau darbojas, pieredze rāda, ka lielākā daļa lietu, ko izskata šīs tiesas, saistās ar laulības neesamību.

Mums pirmām kārtām jāuzsver laulības sakraments. Ar laulības solījumu vīrietis un sievietē izveido savā starpā savienību uz visu dzīvi, kura dabiski ir virzīta uz laulāto labumu, bērnu radīšanu un audzināšanu. Jēzus Kristus laulību starp diviem kristiešiem ir paaugstinājais sakramenta godā. Laulības pamatiezīmes ir tās nešķiramba un vienotība laulāto starpā. Ne velti Svētajos Rakstos ir teikts: "Ko Dievs savienojis, to cilvēkam ne būs šķirt." (Mt 19,6; Mk 10,9)

Vaicāju, vai Katoļu Baznīca, saskaņoties ar ģimenes krīzi, sevišķi Eiropā, (cilvēki veido jaunus attiecības, legalizē viendzimuma laulības utt.) nākusi cilvēkam pretī un ļāvuši Baznīcas tiesai sakārtot laulības dzīvi?

«Tas ir viens solis pretī cilvēkam, kuram nav izdevies pirmā laulība un ir bijis kāds iemesls, lai laulību atzītu par spēkā neesošu, lai viņš var ar pilnām tiesībām no-

slēgt otru laulību un dzīvot pilntiesīga kristietīša dzīvi – saņemt Svēto Komūniju un citus sakramentus,» teica priesteris Mārtiņš.

Kad Baznīcas tiesa atzīt laulību par spēkā neesošu?

Laulības atzīšana par neesošu nozīmē, ka, pēc iespējas vispusīgi un objektīvi noskaidrojot visus apstākļus, tiesnešiem ir radusies morāla skaidrība, ka viena vai vai-

rāku Kanonisko tiesību kodeksā minēto iemeslu dēļ attiecīgā laulība neatbilst tai laulības definīcijai, kādu pauž katoļu Baznīca. Atzīstot laulību par neesošu, tiek uzskatīts, ka šī laulība nav tikusi noslēgta vai, pareizāk sakot, nav noslēgta, ievērojot un izpildot visu, kas to padara par patiesu divu cilvēku – vīrieša un sievietes – kopību.

Vēl varam runāt par daudziem faktoriem – piemēram, kāds nopietns apstāklis vai faktors darīja Jūs vai Jūsu bijušo vīru/sievu nespējīgu izvērtēt vai nu lēmumu laulāties, vai arī spēju radīt patiesas laulāto savstarpējās attiecības. Psihiska rakstura nespēja uzņemties laulātā pienākumus – Jūs vai Jūsu bijušais vīrs/ sieva laulību noslēgšanas brīdī nevarējāt izpildīt laulāto pienākumus, jo Jums bija nopietna psiholoģiska rakstura novirze vai citi tam līdzīgi apstākļi. Kļūda par kādu personas īpašību – Jūs vai Jūsu bijušais vīrs/ sieva vēlējas laulāties ar kādu, kuram(-ai) piemita vai nepiemita kāda konkrēta īpašība, piemēram, sociālais statuss, laulāta/ nelaulāta statuss, izglītība, reliģiskā pārliecība, veselības stāvoklis vai sodāmība. Pusei, kas kļūdījies, šī īpašība tieši un nepāprotami ir jāvēlas. Apzināta bērnu izslēgšana no laulības – Jūs vai otra puse laulājāties, tieši vai netieši apzināti nolemjot liegt otram tiesības uz dzimumattiecībām, kuru rezultātā rodas nepācēji.

Šis iemesls var tikt attiecināts arī uz abu pušu lēmumu nepildīt bērnu aizsargāšanas un audzināšanas pamatpienākumus kopā to ieņemšanas brīžā (t.s. bērnu audzināšana).

Nākotnes nosacījums – Jūs vai Jūsu bijušā sieva saistīja savu lēmumu laulāties ar nākotnes nosacījumu, turklāt, ja šis nosacījums netiek izpildīts, tad laulība tiks šķirta (piemēram, Jūs pabeigsiet mācības, Jūsu ienākumi būs zināmā līmenī, Jūs paliksiet dzīvot kādā konkrētā vietā).

«Baznīcas tiesa nāk pretī, skatot dažādas dzīves situācijas, jo apzinās, ka cilvēks, nesakārtojis laulību jautājumu, dzīvo grēkā,» paskaidroja priesteris Mārtiņš. Un piebilda, ka pagājušajā gadā 25 izskatītajos gadījumos domēnāja tieši vienas puses izveidotās jaunās attiecības.

Tāpat viņš puda vērojumu, ka priesteri nav sagatavojuši pārus laulībai pienācīgi, pāri stāsta, ka viņi nav zinājuši to un to, jo priesteris pirms laulības no tev teicis: «Sociālajā tīklā lasīju komentārus uz Jūsu uzdoto jautājumu par Baznīcas tiesu. Mazliet apjuku no redzētā, bet saprotu, ka cilvēkiem nav izpratnes, kas ir laulība baznīcā un kas ir laulības sakraments.»

Vai pienāks tāds laiks, kad Baznīcas tiesai nebūs darba?

Priesteris Mārtiņš pieļauj, ka cilvēce ne tik ātri mainīs savu attieksmi pret Baznīcas sakramentiem, tostarp laulību. «Vispirms tas ir liels priestera darbs ar pāriem, kuri vēlas laulāties baznīcā. Ja pāris atnāk kristīt bērnu, bet nav laulājies, priesterim būtu jāpamudina vecākus salaulāties un sakārtot savu dzīvi, nevis jāuzspiež šis sakraments ar varu. Proti, ja jūs nelaulāties, es jūs bērnu nekristīšu. Baznīca mīl katru savu bērnu, tāpēc ar cilvēku jārunā pamudinājuma valodā, jāizskaidro, kādas zēlastības saņems ģimene, ja abi vecāki sakārtos savu dzīvi Dieva priekšā. Viens no Baznīcas uzdevumiem ir mācīt, svētī un vadīt,» uzsvēra viņš. Tāpat iestarpināja, ka Rīgas arhidiecezē pāris laulības piesaka pusgadu pirms šī sakramenta saņemšanas un pabeidz laulāto kursu (tur skar psiholoģiskos, seksualitātes u.c. jautājumus).

Tāpat viņš aicina vecākus audzināt bērnus kristīgajā garā, sagatavot bērnus Svētdienas skolā Svēto sakramentu pieņemšanai, tad pēc Pirmās Svētās Komūnijas visiem kopā turpināt apmeklēt baznīcu, tikai tā bērns pieradīs pildīt, pat dzīvot ar Dieva desmit baušļiem, tostarp, apzināties piederību savi draudzei, laulāsies baznīcā un būs uzticīgs šai laulībai līdz pat mūžībai.

Viņš atgādināja – kad vecāki aiziet katrs uz savu pusi, tad cieš bērni: «Mēs Baznīcas tiesas spriedumā uzsvēram, ka vecākiem ir jārūpējas par bērnu vai bērniem gan morāli, gan finansiāli līdz viņu pilngadībai.» Priesteris Mārtiņš aicina lasītājus, pirms rakstīt iesniegumu, aprunāties ar savu draudzes priesteri un tad ar Baznīcas tiesas priesteri, vai tiesātni iemesli ir tik būtiski, ka nav iespējama izlīgšana, piedošana, ka laulību vairs nevar saglabāt.

**Uzziņai**  
\* Tiesas darbinieki: tiesas vikārs priesteris Andžejs Lapinskis, tiesneši – pr. Andžejs Lapinskis, pr. Mārtiņš Klušs un pr. Juris Zarāns, advokāts – tēvs Dainis Kašs MIC, notārs – pr. Jānis Smirnovs, pr. Lauris Kārklis, saīsu aizstāvis – pr. Stanislavs Prikulis, taisnīguma veicinātājs – pr. Andžejs Lapinskis, auditori – tēvs Oskars Jablonskis OP, priesteri Arnis Vīzbelis, Guntars Skutelis, Guntis Brūvers.  
\* Baznīcas tiesa atrodas Aglonas klostera ēkā.  
\* Baznīcas tiesa vienu lietu izskata trīs līdz sešos mēnešos.  
\* Plašāk par Starpdiecēju tiesu var uzzināt interneta vietnē <https://tribunal.mozello.lv/>

Lasītāju viedokļi



Foto: caedim.com

«Vietējā Latgales Avīzē» aptaujāja arī lasītājus, vai viņi ir bijuši vērsušies Baznīcas tiesā un kāds bija iemesls. Viņi puda viedokli arī par laulības sakramenta nepieciešamību.

Inga raksta: «Tā nu dzīvē sanāca, ka arī man bija jāvērsas Baznīcas tiesā, lai sakārtotu dzīvi saskaņā ar Dieva likumiem – kopā dzīvot laulībā, tas ir, ar Dieva svētību. Vajadzēja vairākus gadus, lai saņemtu drosmi doties pie priestera un lūgt padomu un palīdzību. Baznīca laulību nešķir, tā tikai var atzīt to par spēkā neesošu. Tā kā par priesteriem un Baznīcas Tiesu bija dzirdēts daudz briesmu stāstu, tad reāli bija bail. Bail, ka tiksim nosodīti, atrunāti, bail no pazemojumiem. Pēc anketu aizpildīšanas un visu nepieciešamo dokumentu savākšanas tos nosūtījām uz Daugavpili priesterim. Tad saņēmām uzaicinājumu ierasties aprunāties. Sarunas bija sirsnīgas, pamācošas un tika izdots dokuments, ka mūsu laulība tiek atzīta par spēkā neesošu. Nebija pie vainas nekāda sekta, arī bērni mums bija. Vienkārsi mēs to izdarījām, kaut ne viens, ne otrs nebijām gatavi laulības dzīvei. Es to izdarīju knapi 18 gados, bet otra puse precējās jau kuro reizi. Tagad es esmu nodibinājusi jaunu ģimeni, mums ir bērni. Un esam laulāti baznīcā. To darījām, jo tas ir Dieva likums, lai būtu iespēja saņemt visus sakramentus, lai rādītu piemēru bērniem.»

Kristīne: «Atbildot uz aicinājumu tapt rakstam par laulāšanu baznīcā. Pirmkārt, domāju, ka liela nozīme ir audzināšanai un jau ģimenē iemācītajam vērtībām. Es personīgi neesmu ārkārtīgi ticīga, es reti apmekleju baznīcu, neieturu gavēni, neēju katru nedēļu pie grēksūdzes, bet daudzas baznīcas vērtības sakrīt arī ar manējām. Man šķiet, te vairāk ir nozīme ilgai, nevis tam, kā tu izpildi rituālus.»

Otrkārt, jau būdama maza meitene, zināju, ka vēlos laulāties baznīcā, jo uzskatu, ka tas ir ļoti īpašs brīdis, svēts un tīrs. Baznīcas atmosfēra piešķir šim laulības slēgšanas momentam īpašu spēku, tas ir emocionālāk un aizkustinošāk nekā dzimtsarakstu nodaļā. Jāatzīmē arī tas, ka gatavošanās šim te laulības slēgšanas rituālam ir pārdomu pilns pasā-

kums. Priesteris vada vairākas lekcijas un pārunas, kuru laikā un pēc tām rodas jēgpilnas domas, kas ļauj izdarīt daudzus secinājumus par dzīvi un tās jēgu kopumā. Ar vīru bijām vienprātis par laulībām baznīcā. Tas bija skaistākais brīdis mūsu dzīvēs.»

Meldra: «Laulājāties, jo šķita, ka tas būs uz mūžu... Nesanāca. Diemžēl laulības baznīcā nenodrošina novecošanu kopā un nomirstānu vienā dienā...»

Baiba: «Laulājāties... Tad likās, ka tas ir skaisti!»

Renāte: «Lai slēgtu laulību baznīcā, otru cilvēku ir jāpazīst jau no pirmās tikšanās sekundes, lai baznīcas laulībā nodzīvotu satiecībā un mīlestībā un nebūs iemesla krāpt vienam otru un tad šķirties.»

Pēteris: «Arī es gāju uz Baznīcas tiesu, tur bija pieaicināti divi liecinieki un laulības saīsu aizstāvis, kurš mēģināja pierādīt, ka laulība būtu jāsauglabā. Tad manu jautājumu izvērtēja četru tiesnešu kolēģija. Abas puses un liecinieki sniedza paskaidrojumus, pēc tam Baznīcas tiesa atrada kanonu, ka tie, kas stājusies laulībā, ir cietuši no smaga uzveres traucējuma par laulāto tiesībām un pienākumiem, tāpēc mana laulība tās slēgšanas brīdī ir atzīstama par spēkā neesošu. Man tas bija svarīgi, jo, lai arī esmu grēcīgs cilvēks, tomēr sevi uzskatu par kristieti.»

Laulību uzskatu par svarīgāku nekā sarakstīšanos dzimtsarakstu nodaļā, jo dzimtsarakstu nodaļā viss ir kā komēdijā: saraksties un izšķiries, saraksties un izšķiries. Uzskatu, ka laulības dzimtsarakstu nodaļā – tā ir naudas pazaudēšana, jo, ja vēlies šķirties, jāsedz tiesas izdevumi, jāmaksā notāram, advokātam. Visi iegūst, tikai ne tie, kuri laulājas vai šķiras. Baznīcas likumi tomēr ir daudz godīgāki, pareizāki, morāli spēcīgāki, labestīgāki. Man patīk tas, ka Baznīcai vari maksāt ziedojumu, kādu vēlies, vai nemaksāt nemaz. Baznīcas tiesa noticea – ja vēlos laulāties atkal, tad man jāpabeidz laulāto kurss. Es tos pabeidzu, un man tie patika. Tagad es varu laulāties atkal.»

Anīta: «Kad priesteris mūs laulāja baznīcā, mums uzdeva divus jautājumus:

- Kāpēc laulības gredzens ir apaļš?
  - Mīlestība ir bezgalīga. Tai ir sākums, bet nav gala!
  - Kāpēc gredzens ir no zelta?
  - Mīlestībai nav vērtības! Tā ir kā dārgakmens!
- Kad cilvēki tie mīlestībā, viņi vēlas nostiprināt attiecības Dieva priekšā! Būt kopā bēdās un priekos, līdz nāve šķirs. Manā gadījumā bija vilšanās, jo iedzimtā slimība, kas sāka progresēt, parādīja vīru no citas puses.»

Antoņina: «Mēs laulājāties 1971. gadā, un mūsu ģimene bija dievticīga, arī vīra ģimene bija dievticīga. Tāpēc nolēmām laulāties baznīcā.»

Olga: «Gan sarakstījamies, gan laulājāties. Baznīcā sajūtas pavissam citas... kūpā laimī un nalamī.»

## Annas un Viktora Veļičko zelta laulības stāsts



Annas un Viktora Veļičko laulība aizsākās pirms piecdesmit gadiem. Uzziņūši, ka vēlos parunāt par Baznīcas tiesu, viņi piekrita runāt par baznīcās noslēgtās laulības vērtību, jo viņi ir pārliecināti, ka cilvēks var saglabāt šo laulību līdz pat nāvei, ja ģimene valda lūgšana, savstarpēja cieņa un mīlestība.

«Bet satikāmies mēs nedaudz agrāk. Es toreiz biju atnācis no dienesta padomju armijā un strādāju Daugavpils gaļas kombinātā. Man vajadzēja spēlēt balli draugiem Veļai Forstātē, bet, kad atbraucu mājās pēc garņošas, tēvs teica – tu taču apsoliļi spēlēt mūsu zootehnikēs 30 gadu jubilejā, un nepalaida mani pie draugiem. Devos uz šo jubileju ar sakostiem zobiem. Biju jau spēlējis vairākas stundas, kad atbrauca jubilāres māsa. Redzēju, ka ar viņu deju mans tēvs, pēc tam viņu uzlīdzu uz deju arī es. Man mei-

tene šķita jauka un patika. Tā bija Anna, un tā bija mūsu pirmā iepazīšanās. Tas notika 1973. gada 17. novembrī, vēl pēc gada 8. martā mēs sarakstījāmies «zagsā», un 8. jūnijā priesteris Aleksandrs Madelāns salaulāja mūs Grīvas katoļu baznīcā,» atminējās Viktors.

Anna uzsvēra, ka toreiz, lai viņa padomju laikā, abi nolēma salaulāties baznīcā, tāpēc ka abi izauga stipras ticības ģimenēs, dienu dienā redzēja, ka viņu vecāki dzīvo savstarpējā cieņā un mīlestībā, ka iet uz baznīcu un ved līdzī arī bērnus. «Dievs ar laulības sakramentu šīs zēlastības dāvanas uzdāvināja arī mums,» teica Anna.

Anna un Viktors uzskata, ka bērni ir viņu laulības dārgums, bērni, tagad arī mazbērni, nav ļāvuši abiem iestīgt ikdienas rutīnā, nav bijis laika apņemt vienus otram, bērni arī vairāja savstarpēju cieņu un mīlestību. Viņu pieci dēli un trīs meitas ir muzikāli, pabeiguši augstskolas un praktizē ticību. Digna ir ērgelniece Svētās Magdalēnas baznīcā Rīgā, Zanna – Ogres baznīcā, Jānis – Rēzeknes Dieva Žēlsirdības un Driču baznīcā, Aleksandrs, piepalīdzot brālim Pāvelam, – Daugavpils Svētās Dievmātes Marijas baznīcā, Pēteris ar sievu muzicē Daugavpils Svētā Pēterā Kēdēs baznīcā, bet Anna dzied Varakļānu baznīcas kori. Tagad ar saviem talantiem piecē arī mazbērni. Kad visi sabrauca lauku mājās Svētē, skan mūzika un smiekli, iestarpināja Anna.

Interesanti, ka viņu bērni dzima gandrīz viens aiz otra, toreiz nebija pamperu, drēbītes vajadzēja mazgāt ar rokām un žāvēt uz striķiem... bet, kā teica Viktors, visi bērni bija nomazgāti, saģērbti tīrās drēbēs, paēduši, visi gāja skolās un baznīcā. Viktors pastāstīja: «Nebija viegli, jo mēs abi strādājām Daugavpils gaļas kombinātā un loļojām savus mīļos bērnus, bet mums bija ticība un mums bija lūgšana. Katru dienu Viktors bērnus sapulcināja uz lūgšanu, tāpat mēs apmeklējām baznīcu. Un Dievs patiešām ir žēlsirdīgs,

Varis: «Laulība baznīcā – tā ir tikai tradīcija.»

Līga: «Laulības baznīcā – tas ir skaisti, romantiski, pēc iekšējās sajūtas tā vēlējamies un lai būtu ar Dieva svētību noslēgtas laulības. Ļoti noderēja pirms laulībām izietās mācības kopā ar mācītāju.»

Marika: «Laulājāties baznīcā, lai dotu vienus otram solījumu Dieva priekšā. Laulība jau tiek slēgta Debesīs. Kur vēl citur būtu piemērota vieta?»

Evīta: «Līkās ļoti svarīgi, lai Dievs sargā laulību. Zvērēju mīlēt vīru, uzlietot roku uz Bībeles. Neaizmirstami. Mācītāja vārdi vīram – ja gribi justies laulībā kā karalis, izturies pret sievu kā karalieni.»

Arnīs: «Precēties var katru nakti, bet laulāties baznīcā – tā ir svēta lieta, un ar šo nevajadzētu jokoties.»

Iveta: «Tāda bija iekšējā sajūta, ka laulāties ir īpašāk, skaistāk, romantiskāk, ka tas ir solījums ne tikai viens otram. Patiesībā bieži atceros mūsu solījumu, un tas liek nobremzēt ikdienas (nebūtiskās) emocijas.»

Inese: «Sākumā sarakstījamies, bet pēc 15 gadiem salaulājāties, jo bija stabila sajūta, ka tā vajag darīt.»

Arvīds: «Tā ir Dieva svētība, tas ir daudz emocionālāk un svētīgāk, un viss saists ar Dieva svētību!»

Skaidrīte: «Ja nebūs sapratnes, uzticības, palāvības uz otru, uzskatu, ka laulība nepalīdzēs.»

Marīta: «Tā nav vienkārsi sarakstīšanās, kā oficiāli, bet it kā nē, jo var vienkārsi arī tāpat šķirt. Baznīcas tas ir garīgums, svētība, ar visu dvēseli, uz mūžu it visā – gan priekos, gan bēdās. Kā arī baznīcā cita atmosfēra, svinīgums, nopietnums, miers, nevainīgums, kā kristot vai pirmo sakramentu saņemt. Vienkārsāk sakot, cita apziņa par to, ko dari un izvēlies. Bet, protams, atkarīgs, cik liela ticība Dievam ieaudzināta.»

Lidija: «Katolim nē nelaulāties? Tas kādreiz nebija iedomājams! Pat padomju laikos, kad viens otrs to nedrīkstēja darīt atklāti, cilvēki atrada iespēju, kā salaulāties «pa kluso». Arī mēs laulājāties, tiesa gan, cita iemesla dēļ, – tumšā oktobra vakarā, manas mamma un viena liecinieka klātbūtnē.»

Dace: «Laulībā solījumu dod ne tikai viens otram, bet arī Dievam. Ja to izproti, tad viss top dziļāk un sarežģītāk. Vai esi gatavs dot TADU solījumu... Ja pieļauj kaut mirkli to nepildīt, tad labāk nemaz nedot...»

Anīta: «Es ar vīru šķīrām laulību pie notāra pēc savstarpējas vienošanās. Izvēlējamies ērtāko un lētāko variantu. Tā kā baznīcā ar ratīnkrešlu nebija iespējams iebraukt, par citiem variantiem nedomājām. Cilvēki laulājas baznīcā un tic, ka bēdās un priekos būs kopā līdz nāve šķirs, bet reāli dzīvē ir savādāk.»

Karina: «Gribējām Dieva priekšā pateikt «Jā». Tas bija svarīgi! Un ir joprojām.»

stiprina, iepriecina, apdāvina. Daugavpils gaļas kombināta vadība mums sarīpēja dzīvokli un mikroautobusu «Latvijā», lai varam braukt visa ģimene kopā. Ir svarīgi, ka ticība ir dzīva, un to dzīvu uztur lūgšana, grēksūdze (mēs ejam pie bikts vismaz reizi mēnesi) un Svētā Komūnija. Ja kādam bērnam ir ekzāmes, metamies uz ceļiem un lūdzam Dieva palīdzību, ja ir grūtības, atkal vērsamies pie Dieva,» uzsvēra Anna. Viktors piebilda: «Svētes lauku mājā ierīkoju Dievmātes grotu, velītu Svētā Jāņa Pāvila II vizītei Latvijā, un tur mēs kopā lūdzam Dievu un Dievmāti. Bērni, būdami vēl mazi, vienmēr skrēja tur ar savām lūgšanām. Un vēl viena svarīga dzīves gudrība – sievai jābūt vīra atbalsts, viņa stiprais plecs. Ja sieva būs laimīga, tad būs laimīgs arī vīrs.»

Vaicāti, kāpēc šodien viena daļa sabiedrības vairs ne novērtē šīs laulības baznīcā dāvanas, Anna un Viktors puda vairojumu, ka šodien ir digitālās laikmets, kurā ir daudz ierīkojumu. Anna atminējās kaut kur izlasīto par gados veciem cilvēkiem, kuri laulībā dzīvo ilgi, un jaunajām ģimenēm: agrāk, ja nopirka mantu un tā salūza, tad to saremontēja, bet šodien salauzto mantu izmetam laukā. «Ja ir mazāks vai lielāks strīds, jaunie pāri bieži vien šķiras, pat tad, kad jau ir piedzimuši bērni. Sabiedrība maz runā, ka laulība ir jākopj kā puķu dārzs, ka vajag visu grūto, sāpīgo izrunāt vienam ar otru, ka jāpiedod viens otram un jāciena vienam otru, jāpalīdz. To visu var būt var iemācīties skolās, bet ir vajadzīga arī ticība, lūgšana, jo tad Dievs dos ģimenei savu svētību.»

Šogad, 8. jūnijā, Daugavpils Jēzus Sirds katoļu baznīcā Anna un Viktors, kļātos bērniem un mazbērniem, atjaunos laulības solījumus un pateiksies Dievam par laulības zēlastībām – sapratni, cieņu, mīlestību, bērniem, mazbērniem...»

Egītas Terēzes Jonānes fotokolāža un foto

**Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.**  
«Par projekta raksta «Vai Baznīcas tiesa šķir laulību?» saturu atbild SIA «Vietējā»